

הפתיחה ל"זוילהלם טל"

מאת ג'ואקינו רוסיני (1792-1868)

על המלחין

רוסיני נולד בעיירה פזארו שבאיטליה לזוג הורים מוסיקאים: אב נגן-קרן והחצוצרן העירוני, ואם זמרת. חלק ניכר מילדותו המוקדמת עבר עליו בטיפולה של סבתו, כשהוריו נעים בין בתי אופרה באיזור כדי להופיע אתם. כאשר אמו איבדה את קולה כתוצאה ממחלה, השתקעה המשפחה לבסוף בבולוניה.

מגיל צעיר לימד האב את בנו נגינה בקרן, אך בהגיעם לבולוניה הסתבר כי יש לנער כשרונות מוסיקליים בתחומים רבים, והוא החל ללמוד שירה (ואף השתתף בביצוע אופרות, כעזרה לפרנסת המשפחה), נגינה בפסנתר, נגינה בצ'לו וקומפוזיציה, כשהוא לומד תחילה באופן פרטי ואחר כך בבית הספר המוסיקלי בעיר (הליצאום). החינוך המוסיקלי הקלאסי שקיבל השפיע, ללא ספק, על סגנונו לעתיד ועל טכניקת הכתיבה שלו.

רוסיני החל לכתוב אופרות עוד בטרם סיים את לימודיו. ההזדמנות הגדולה הראשונה הגיעה ב-1810, כאשר תיאטרון ונציה חיפש מלחין בשביל יצירה קומית בת מערכה אחת - "חוזה הנישואין". יצירה זו יועדה למלחין גרמני, אך הוא פרש מהחוזה, ובתיווכם של חברים של הזוג רוסיני הוצעה העבודה לג'ואקינו בן ה-18. שנים לאחר מכן נזכר רוסיני בהזדמנות זו שניתנה לו להכנס אל תוך עולם האופרה האיטלקית:

"הוצאותיו של המפיק היו מינימליות: קבוצת זמרים (ללא מקהלה), בימוי צנוע ורק כמה ימי חזרות. מכאן היה הכל תלוי על כתפיו של המלחין הצעיר, אשר בהפקה קטנה וקצרה יכול היה לממש את כשרונו ואת יכולת הכתיבה שלו יותר מאשר ביצירה ארוכה."

לאחר הצלחת "חוזה הנישואין" החלו ההצעות זורמות אל רוסיני, שהחל לכתוב בקצב רצחני - לעתים אף ארבע-חמש אופרות בשנה.

למרות שהתקופה היתה תקופת שפל יצירתי באופרה האיטלקית, היתה פריחה מסחרית בתחום זה. בתי אופרה רבים היו קיימים, וכולם התחרו זה בזה על ביצוע יצירות חדשות ועל גילוי כשרונות צעירים, ורוסיני התאים את עצמו מיד למצב. הוא לא היה בררן במיוחד בטקסטים שהלחין, ואף קרה כי אחת האופרות היתה כה סרת טעם שהשלטון הוריד אותה לאחר שלוש הצגות בלבד. אך הכתיבה הרבה איפשרה לרוסיני להתפתח ולהבשיל כקומפוזיטור.

השיא של תקופת יצירתו הראשונה היה הזמנת אופרה בת שתי מערכות - "אבן ההשוואה" - ע"י בית האופרה המפורסם "לה סקאלה" במילאנו. גם הזמנה זו הושגה בהמלצתם של ידידים - זמרים שביצעו יצירות אחרות של רוסיני.

בשנים שלאחר מכן המשיך רוסיני בכתיבה פוריה ורבה והפך להיות מלחין האופרות המוביל באיטליה. יצירותיו הידועות ביותר בתחום היצירה הקומית היו "האיטלקיה באלג'יר", "הספר מסביליה", "לה צ'רנטולה" (לכלוכית) ו"העורב הלקחן". באופרות אלה שילב רוסיני יסודות קומיים, כגון:

- חזרה על הברות באופן משעשע;
- "שירי פטופט" המבוצעים במהירות גדולה;
- הקשה של הכנרים על עמודי התווים שלהם;
- ניגודים אבסורדיים בין תפקיד הליווי והמנגינה.

לצד האמצעים הקומיים שילב רוסיני איפיונים רומנטיים וניצל ניצול מירבי את השירתיות האיטלקית.

כדי להספיק לכתוב הרבה, "מיחזר" רוסיני חלק מן המוסיקה שלו, כמו מנגינות לאריות, מעברים תזמורתיים ועוד. גם הפתיחות שלו שימשו באופן מודולרי, ופתיחה אחת אף נוצלה בשלוש אופרות שונות... אך לצד ה"מיחזור" שפע רוסיני רעיונות מקוריים, ונדע בעיקר באנסמבלים (שירה משולבת של קבוצת זמרים יחד) ובסיומים המבריקים למערכות השונות.

בשנים אלה, בהן כתב רוסיני במהירות יוצאת דופן (השמועה מספרת כי "הספר מסביליה" נכתבה בתוך שלושה שבועות בלבד!) הוא היה עסוק גם בנסיעות רבות. באותה תקופה לא מוסדו זכויות היוצרים, והכנסותיו מן האופרות היו מוגבלות רק לאופרות שבביצוען השתתף.

שלב נוסף בקריירה של רוסיני החל כאשר ב-1815 קיבל הזמנה מבית האופרה של נאפולי. עד אז היה מפורסם מאוד והאופרות שלו בוצעו בכל רחבי איטליה, אך לא בנאפולי, שם היו גאים במסורת האופראית המקומית ולא הסכימו לקבל "צפוני" יליד עיר אחרת. בכל זאת, כאשר האמרגן של תיאטרוני נאפולי, דומניקו ברבאיה, רצה לגוון ולהחיות את החיים האופראיים, בחר ברוסיני - וזה התמנה למנהל המוסיקלי והאמנותי בעיר. רוסיני "מלך" על נאפולי במשך שבע שנים, במהלכן נשא לאשה את אשתו הראשונה אליזבת, שהיתה קודם לכן פילגשו של ברבאיה... היא היתה זמרת סופרן בעלת יכולות קוליות נדירות, ורוסיני כתב תפקידים מיוחדים המתאימים ליכולות אלה.

אולי נציין כי השותפות עם ברבאיה התפרסה על תחום נוסף: הפעלת שולחנות הימורים בכניסה לתאטרון, תחום רווחי ממנו התעשרו השניים...

בנאפולי היה מקובל כי הזמרים מרבים לעטר ולסלסל בקולם תוך שירת האריות, ורוסיני אכן כתב להם תפקידים המעצימים את יכולתם הטכנית. בנוסף לזמרים בעלי יכולת עמדו לרשותו מקהלה מצויינת ותזמורת טובה - ואכן, אפשר לראות כי תפקיד המקהלה הופך יותר ויותר חשוב, ומתפקיד של מגיבה פסיבית היא הופכת לשותפה בהתפתחות העלילה. גם התזמורת מקבלת תפקיד חשוב יותר ויותר. האנסמבלים מתרחבים ונעשים עשירים יותר, והגבולות בין חלקים שונים באופרה (קטעי מקהלה, אריות ואנסמבלים) מתחילים להטשטש.

בסוף שנת 1821 ערך ברבאיה "פסטיבל רוסיני" בווינה. לכבוד האירוע ייצא את התאטרון שלו לאוסטריה יחד עם המלחין. הם שהו שם חצי שנה וזכו להצלחה רבה. מאז נפרד רוסיני מנאפולי.

ב-1823 יצאו רוסיני ואשתו לביקור בפריס ובאנגליה, בלי לדעת שלא יחזרו עוד לגור באיטליה. באנגליה לא זכו האופרות של רוסיני להצלחה, אך הוא זכה לסכומי כסף נכבדים מאריסטוקרטים רבים שביקשו לארח אותו בביתם.

ב-1824 הגיע הזוג רוסיני לפריס, מקום בו יתגורר המלחין עד יום מותו. הוא קיבל את ניהול התיאטרון האיטלקי בפריס - בית אופרה בו העלה בעיקר את יצירותיו שלו בעיבוד לפי צרכי המקום, ולעתים קרובות עם זמרים איטלקיים. לצורך העיבוד לקהל הצרפתי רוסיני שינה את האריות המעוטרות שלו ו"ניקה" אותן מסלסולים.

ביצירות החדשות שכתב שילב בין שירתיות איטלקית לבין הסגנון ה"יבש" שאפיין את האופרה הצרפתית. אז גם החל לכתוב אופרות רציניות (ולא רק קומיות או חצי-קומיות, כפי שכתב לפני כן). האריות מפסיקות להיות החלקים החשובים ביותר באופרה, ויש יותר ויותר קטעים המשלבים בין סולן ומקהלה.

בפריס החלה להתפתח האופרה הראוותנית הקרויה "גראנד-אופרה", ורוסיני השתלב יפה בסגנון זה בשתי האופרות האחרונות שכתב: "הרוזן אורי" ו"ווילהלם טל".

את האופרה "ווילהלם טל", המהווה את פסגת יצירתו של רוסיני, הוא כתב בהיותו בן 37 בלבד. לאחר מכן חי עוד כ-40 שנה, אך לא כתב עוד אופרות, אלא רק מעט מאד יצירות מקהלתיות ויצירות לפסנתר. הסיבות לפרישה זו רבות; חלקן, כנראה, בגלל תשישות גופנית ונפשית לאחר תקופה אינטנסיבית באופן לא סביר, חלקן בגלל שינוי השלטון בצרפת ואבדן החוזה שחתם עם המלך שארל העשירי, חלקן בגלל שהיה מבוסס מבחינה כלכלית והעדיף להקדיש עצמו לאירות. כמו כל דבר, גם את זאת עשה בנדיבות רבה, תוך הפגנת כשרונו השני - הבישול.

לאחר התאלמנותו ב-1843 נשא לאשה את אשתו השניה אולימפ. במשך שנים אלה חלה במחלה ממושכת, שגם בגללה לא כתב יותר. הוא נפטר ממחלתו בשנת 1868, אותה שנה בה בוצעה ההופעה ה-500 של האופרה "ווילהלם טל".

בשנותיו האחרונות נסע רוסיני מדי פעם לביקור בערי אירופה השונות. בביקורו בגרמניה פגש את מנדלסון, שלא העריכו ביותר לפני הפגישה, אך אחריה כתב לאמו ולאחותו: "יש בו חכמה, חיות וברק כל הזמן ובכל מילה. מי שחושב שאינו גאון צריך להפגש עמו רק פעם אחת, ומיד ישנה את דעתו".

רוסיני נחשב, גם בעיני בני תקופתו, למלחין האיטלקי החשוב ביותר במחצית הראשונה של המאה ה-19. הוא זכה לפופולריות, יוקרה ועושר יותר מכל מלחין אחר, והשפיע מבחינה אמנותית על כל עולם האופרה אחריו.

אנקדוטות רבות קשורות ברוסיני, שהיה ידוע במענה לשונו החרף. בהיותו בתחילת הקריירה שלו בבולוניה ביקרו אותו על רישול בכתובת תפקידי התזמורת. "אתם צודקים", ענה, "הייתי מתקן זאת לו היה לי זמן לעבור על מה שכתבתי. אך אתם יודעים שיש לי רק חודש וחצי כדי לכתוב אופרה. ובכן - בחודש הראשון אני מבלה - וכי מתי אבילה אם לא עכשיו, כשאני

צעיר? - ובשבועיים האחרונים אני כותב כל בוקר את הקטע עליו יש חזרה אחר הצהרים. ובכן - מתי יש לי זמן לעבור ולתקן שגיאות קטנות בליווי?"

כאשר ידו הברון גיימס רוטשילד שלח לו ענבים משובחים מן החממה שלו, כתב לו רוסיני: "מחשבה נאה, אך אני אינני בולע את היין שלי בגלולות". רוטשילד הבין את הרמז ושלח לו מיינו המפורסם.

למרות ההתחייבויות הרבות והכמעט בלתי אפשריות שלקח על עצמו בעשרים שנות עבודתו, נשאר רוסיני אדם אהוד ולא הסתכסך עם הדמויות הרבות והשונות איתן עבד - סולנים וסולניות, מפיקים ואמרגנים, נגנים, אנשי החברה הגבוהה ועוד. ב-40 השנים בהן פרש כמעט לגמרי מכתובה ואירח הרבה בביתו, ביסס את מעמדו כאדם יקר, משעשע ואהוב על הכל.

על היצירה

האופרה "ווילהלם טל" נכתבה בשנת 1829, על פי תנאי החוזה שחתם רוסיני עם בית האופרה של פריס כאשר הגיע לשם חמש שנים קודם לכן. מבין הטקסטים שהוגשו לו לבחירה בחר את מחזהו של המשורר הגרמני הגדול שילר (Schiller). המחזה שילב בתוכו כמה יסודות שקסמו לרוסיני, שהיה בשיא יכולת הכתיבה שלו:

- הנושא הפוליטי של עם תחת כיבוש, המבקש עצמאות ושלוש (נושא שהעסיק את איטליה ואת צרפת באותה תקופה);
- יחסי אבות ובנים;
- האפשרות לשלב באופרה מוסיקה עממית ותאורי טבע.

המחזה עובד לליברטו (טקסט אופראי) בידי לא פחות מארבעה ליברטיסטים, ובהשתתפות רוסיני עצמו. היצירה החלה כאופרה בת ארבע מערכות, אך עברה שינויים רבים במהלך השנים: מאחר שהיא ארוכה מאד (חמש שעות בביצוע המקורי) קיצר אותה רוסיני בשלב מסוים לשלוש מערכות בלבד, ואחר כך עיבד אותה שוב לארבע מערכות. המערכה השנייה שוכתבה ועובדה יותר מכולן, ואכן - היא בולטת באיכותה מעל לשלוש המערכות האחרות, גם בטקסט וגם במוסיקה נפלאה. האופרה הצרפתית נהגה במשך תקופה מסוימת לבצע רק את המערכה השנייה, למגינת ליבו של רוסיני. זו היא המערכה שעליה אמר מלחין האופרות המפורסם דוניצטי: "את המערכות הראשונה, השלישית והרביעית כתב רוסיני, אך את המערכה השנייה כתב אלוהים".

הסוגה (ז'אנר) של יצירה זו היא "גרנד אופרה". זהו סוג של אופרה שהתפתח אז בפריס - אופרה בעלת עלילת גבורה, המצטיינת באמצעים ראוותניים רבים, כמו קטעי בלט מרהיבים, מקהלה גדולה ותפאורה עשירה.

באופרה "ווילהלם טל" משולבים קטעים רבים של ריקודים עממיים ושירי מקהלה בסגנון עממי, המאפיינים מבחינה מוסיקלית את חיי שלושת הקנטונים השווייצריים המשולבים בעלילה. בימינו נוהגים, לעתים, להשמיט קטעים אלה כדי לקצר את האופרה הארוכה, אך תומכי רוסיני מתנגדים לכך, כי אלה אינן רק "תוספות צבעוניות", אלא חלק מן העיצוב המוסיקלי של האופרה.

רוסיני שילב באופרה שלו את שיר האלפים השווייצרי - המנגינה אותה תוקעים הרועים ב"קרן האלפים" כדי לאסוף את הבקר שהתפזר במרעה (Ranz de vaches). בעקבותיו השתמשו מלחינים אחדים בשיר כזה.

תקציר של סיפור העלילה

העלילה מתרחשת בשווייץ, בשלושה קנטונים (מחוזות) שכל אחד מהם מאופיין מבחינה מוסיקלית: קנטון אורי, קנטון שווייץ וקנטון אונטרולדן. שווייץ כבושה בידי האוסטרים, המכבידים את ידם עליה.

ווילהלם טל הוא הגיבור הכפרי, המבקש אך ורק לעבוד את אדמתו בשקט, אך בתוקף הנסיבות הופך למנהיג המרד. תכונותיו המיוחדות הן כריזמה, אומץ לב ושליטה מושלמת בקשת.

האופרה נפתחת בחתונה משולשת בכפרו של טל. תוך כדי השמחה מהרהר טל על הכיבוש האוסטרי ומנסה לשכנע את בנו של זקן הכפר, המשרת במשמר האוסטרי, להצטרף למורדים. אך הנער בהתלבטות, בהיותו מאוהב בנסיכה האוסטרית, אותה הציל פעם ממפולת שלגים. באמצע החתונה מגיע רועה זקן ומבקש עזרה - הוא ניסה למנוע מחייל אוסטרי לאנוס את בתו, ותוך כדי מאבק הרג אותו. עכשיו האוסטרים רודפים אחריו, והוא חייב לברוח אל מעבר לאגם הסוער. לאיש אין אומץ לקחת אותו, וווילהלם טל הוא היחיד המוכן להסתכן. הנציב האוסטרי האכזר גסלר מגיע לכפר בראש חייליו ודורש לדעת מי עזר לנמלט, אך הכפריים אינם מלשינים. גסלר אוסר את זקן הכפר ומעלה את הכפר באש.

בינתיים מתפתח סיפור האהבה הבלתי אפשרי של בנו של זקן הכפר ושל הנסיכה מתילדה. הסיפור מסתבך עוד יותר כאשר נודע כי זקן הכפר נרצח בידי האוסטרים, ועתה שני האוהבים ניצבים לא רק בשני מעמדות שונים, אלא גם משני צידי המתרס הפוליטי.

בחגיגת יום השנה לשלטון האוסטרי מצווים כל השוייצרים להשתחוות לכובע אותו קבע גסלר על מוט, ובכך להכיר בשלטונו. ווילהלם טל ובנו אינם משתחוים ונאסרים. המושל גסלר אינו יכול לסבול את אומץ ליבו של טל, ומנסה להוציאו משלוותו. כאן מגיע המעמד המפורסם והאכזרי בו הוא מצווה על טל לירות בתפוח המוצב על ראש בנו. לאחר שטל שר לבנו את האריה המפורסמת שלו "עמוד ללא נוע" הוא מצליח לקלוע בתפוח, אבל גסלר מגלה שבגדיו החביא טל חץ נוסף, שיועד לו, אם הקליעה לא תצליח. הוא עוצר את טל ואת בנו. הבן משתחרר בתיווכה של מתילדה, שנמלטת אחר-כך אל המורדים מתוך כוונה לשמש בת-ערובה בידיהם.

האוסטרים מובילים את טל הכבול למאסר, אך האגם שוב סוער, והם מתירים את כבליו כדי שיסייע להם לנווט לחוף. טל קופץ לחוף, אך דוחף את הסירה עם האוסטרים שוב לאגם, וכשהוא רואה כי גסלר הצליח להינצל הוא שולח אליו חץ והורגו. בנו של טל מצית את ביתם העומד בראש ההר, כסימן להצתת המרד.

מאפייני היצירה

הפתיחות של רוסיני הן יצירות עצמאיות העומדות בפני עצמן, הן מבחינת המבנה, הן מבחינת האורך והן מבחינת החומר המוסיקלי. הוא נהג לכתוב את הפתיחות לאחר שהשלים את האופרה, וכאמור - אם לא נותר לו זמן השתמש כמה פעמים באופרה החדשה בפתיחה שכבר נכתבה לאופרה אחרת.

הפתיחה לווילהלם טל גם היא יצירה עצמאית. המלחין ברליוז כתב עליה שהיא, למעשה, מעין סימפוניה בארבע תמונות (במקום פרק דו-חלקי, כפי שהיה מקובל).

התמונה הראשונה (אנדנטה) מאופיינת בהגדים רחבים ממושכים ורבי הבעה. לדברי ברליוז: "חלק זה מתאר היטב את הבדידות העמוקה, ואת דומיית הטבע כאשר הרגשות האנושיים והתשוקות האנושיים נמצאים במנוחה". רוסיני משתמש כאן בתזמור מיוחד של כלי קשת נמוכים.

התמונה השנייה (אלגרו) מכונה על ידי ברליוז "הסערה". כאן משתמש רוסיני בתזמורת כולה תוך מיצוי ארטיקולציות וטכניקות הפקה של כלי הקשת והנשיפה בתנועות סיבוביות כרומטיות. הסערה מתחילה בשקט, מתגברת לשיא ואז הולכת ודועכת. ברליוז משבח כאן את השימוש בתוף הבס, ממנו מפיק רוסיני "רעשים ציוריים המעלים על הדעת את הדהודו הרחוק של הרעם בין ההרים".

התמונה השלישית (אנדנטה) שקטה ופסטורלית. היא מתבססת על מנגינת אַלפים נינוחה במהלכים דיאטוניים כיאה לשיר עממי. כלי העץ הסולניים - הקרן האנגלית והחליל המלווה אותה, מזכירים את קולה של קרן האַלפים (Alphorn), שהדהודה חוזר מבין ההרים, ואת השקט שלאחר הסערה.

התמונה הרביעית והאחרונה (אלגרו ויואצ'ה) היא סיום חגיגי ונמרץ ליצירה. כל כולה מאופיינת בעוצמה גבוהה, במקצבי דהרה ובתיזמור מלא. המרקם השולט הוא המרקם ההומוריתמי, האופייני לקטעים חגיגיים ותרועתיים, אך אל-תוכו משתרבים החומרים התמאטיים במרקם פוליפוני חיקויי.

הפתיחה מסתיימת בקודה רבת עוצמה, באופיו של החלק הרביעי.

צלילים עמוקים והבעתיים של צ'לו סולו בתנועה רחבה בעלייה פותחים את היצירה. קבוצה של ארבעה צ'לי עונה לו בהגד קצר ושקט, בעוד הוא עצמו מושך את צליליו ומסיים את פסוקו בנוסחה ריתמית קצרה.

השיח בין חמישה הצ'לי הסולנים חוזר בשנית באותו האופן: הצ'לו הראשון פותח במחווה בעלת אופי דיבורי-הבעתי, ושאר הצ'לי עונים בהגדם הקצר. אלא שהפעם מרחיב הצ'לו הראשון את הגדו הרציטיבי, בעוד שאר הצ'לי תומכים בו ומלווים אותו.

בהמשך, משמיע הצ'לו הראשון נעימה לירית בליווי עדין של קונטרבסים בפיציקטו.

טרמולו שקט בטימפני קוטע את השירה הלירית ומוסיף לאווירה נופך דרמטי ומתוח.

שיח שירתי בין שני צ'לי מעביר אל המשכה של הנעימה הלירית.

לקראת סופה של התמונה הראשונה, נעצר הצ'לו הסולן על טרמולנדו ממושך ונרגש. שאר הצ'לי מעבים את המרקם בנוסחאות ריתמיות קצרות בעוד הטימפני מצטרף בטרמולו שקט. שתי מחוות הבעתיות נוספות של הצ'לו משלימות את התמונה.

טרמולו עצבני ומלא מתח בכלי הקשת מבשר את תחילת התמונה השניה ואת בוא הסערה.

מדי פעם עוצרים הכינורות, וכלי העץ "מנקדים" את המוסיקה בטיפות גשם בודדות.

כלי הקשת שוטפים בתנועתם המוטורית ללא עצירה, ואף "טיפות הגשם" בכלי העץ הולכות ומצטופפות. הסערה הולכת ומתגברת, והסינקופות הפוינטיליסטיות של כלי הנשיפה אל מול הפעמות של כלי הקשת מעצימות את המתח.

קרשנדו מוביל אל שיא הסערה: גליסנדי כרומטיים יורדים בשצף בכלי העץ ובכינורות, ונענים בתנועה כרומטית עולה בכלים הנמוכים. (צ'לו, קונטרבס, בסון, טרומבון).

הקרנות והחצוצרות מחזקות את הגליסנדי בתרועות ממושכות, והגליסנדי של כלי הבס מחוזק גם ע"י הדגשות בכלי העץ.

הסערה מתגברת. קטעי הגליסנדי מתקצרים, והארועים מצטופפים וחוזרים שוב ושוב בסקוונצות.

הצפפה נוספת מביאה לחזרה תכופה יותר של הכנורות על גליסנדי קצר, על רקע ירידה כרומטית קצובה של כלי המתכת

לאחר השיא בטוטי ובפורטיסימו, הסערה נחלשת והולכת בעוד פריצות קלות של קרשנדו, נגדעות בטרם התפתחו. לקראת שוך הסערה מגיח קולו של החליל המחקה ציוץ ציפורים. הסערה נמוגה.

נעימה רכה בקרן אנגלית פותחת את התמונה השלישית. זהו שיר הרועים האלפי, המביא עמו מן הפסטורלה.

החליל חוזר עליה בגרסה מעוטרת.

בהמשכו של השיר מצטרף אליו החליל בקול קונטרפונקטי נוסף, קפיצי ומסולסל שדימויו כשל שירת הציפור. החיקוי המדוייק והבדלי הגוון בין הקרן האנגלית לבין החליל, יוצר אפקט של הדהוד.

לאחר עצירה ומעבר קצר, שבה המנגינה ומופיעה במלואה בפי הקרן האנגלית; במקביל מצטרף שוב החליל כקישוט למנגינה העיקרית.

אקורדים רכים בפיציקטו של כלי הקשת, ונגיעות של צלצול המשולש, משמשים כדימוי לצלצול פעמוני העדר.

בניגוד לאווירה הפסטורלית שמהדהדת עדיין באוויר, נפתחת התמונה הרביעית בתרועה חגיגית ונמרצת ע"י שתי החצוצרות, כשהקרנות וכלי ההקשה מצטרפים בתרועת-צייד משלהן.

כלי הקשת וכלי הנשיפה משמיעים את הנושא הראשי המהיר והאנרגטי בעוצמה שקטה ובמשפטים קצרים. הנושא מבוסס על תבנית ריתמית דמויית דהרה של חיל פרשים:

להופעתו השנייה של הנושא מצטרפים כלי נשיפה גבוהים מעץ וממתכת המחזקים את העוצמה והברק.

חלקו השני של הנושא הוא מעין פיתוח נוסף על התבנית הריתמית הדוהרת, כשאת הברק מעצימים כלי נקישת "תורכיים". גם חלק זה חוזר פעם נוספת.

מעבר קצר ב"כלי ציד" מוביל חזרה לתחילת הנושא כפי שהובא בפעם הראשונה: תחילתו בכלי קשת ובכלי עץ, ואחר-כך המשכו בכל התזמורת.

התפרצות הכרזתית של טוטי תזמורתי מביאה את הנושא השני החגיגי.
לאחריה מרקדים הכנורות, בליווי קצוב ונמרץ של שאר הכלים:

הנושא חוזר פעם נוספת.

תנועה מוטורית חרישית ומהירה בכלי הקשת מושכת אל חטיבה וריאטיבית של הנושא השני, השומר על התנועה המהירה. מיד לאחר מכן חוזר שוב הנושא השני בטוטי תזמורתי.

אחרי הופעתו הנוספת חוזר במפתיע חלקו השני של הנושא הראשון. לאחריו המעבר, ואת החטיבה חותמת הופעה נוספת של חלקו הראשון.

חטיבת קודה ארוכה, סוערת ואנרגטית מבוססת על סולמות עולים ויורדים ועל פרגמנטים מן הנושא.

איזכור קצר של תחילת הנושא הראשון באוניסון של כלי קשת כלי נשיפה מעץ וקרנות מוביל אל הדממה כללית של התזמורת היוצרת מתח לקראת הבאות:

התזמורת חוזרת בכוחות מחודשים ומסיימת את הפתיחה בעוצמה ובהתלהבות.

